

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **nezletilý G. H. G.**, narozen „X“, státní příslušnost Vietnam,
bytem „X“,
zastoupen Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2016, č. j. MV-109465-6/SO-2016,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 25. 11. 2016, č. j. MV-109465-6/SO-2016, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 6. 2016, č. j. OAM-9190-6/TP-2016. Správní orgán I. stupně usnesením zastavil řízení o povolení k trvalému pobytu na území České republiky dle § 169 odst. 8 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný porušil své povinnosti odvolacího orgánu vyplývající z § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Namítal, že napadené rozhodnutí odporuje § 2 odst. 3 a 4, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu s tím, že žalovaný nevypořádal všechny jeho odvolací námitky. Správní orgán I. stupně vyhodnotil skutkový stav tak, že žalobce podal žádost později než ve lhůtě šedesáti dní od narození, a nebyl tedy k podání žádosti na území České republiky již oprávněn, a proto zastavil řízení dle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců, aniž by se žádostí jakkoliv zabýval. Takový postup byl dle názoru žalobce nesprávný a nezákonný. Žalobce zdůraznil, že podal žádost dle § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, která nemá nic společného s žádostí o povolení k trvalému pobytu dle § 66 odst. 1 písm. d) téhož zákona. To vyplývá dle žalobce i z toho, že přílohy uvedené v § 89 zákona o pobytu cizinců jsou odlišné od příloh uvedených v § 70 téhož zákona. Poznamenal, že žádost podle § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců se neřídí pravidly a podmínkami uvedenými v § 66, § 69, § 70 a § 71 stejného zákona, a tudíž je aplikace § 169 odst. 8 písm. c) stejného zákona nesprávná, neboť taková žádost se nepodává na zastupitelském úřadě, nýbrž ministerstvu. Žalobce měl tedy za to, že správní orgány nesprávně vyložily § 88 odst. 1, 3, 4 zákona o pobytu cizinců a navíc v neprospěch nezletilého, který je závislý na svých rodičích žijících na území České republiky. Byl toho názoru, že nelze žádným způsobem dovodit, že po uplynutí šedesáti dnů od narození není možné žádost dle § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců podat, jestliže nejsou splněny podmínky odstavce 4 téhož ustanovení. Nesplnění povinnosti podat žádost ve lhůtě je přestupkem podle § 156 odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců, neznamená ale zánik práva žádost podat. K obdobnému závěru došly i správní soudy při výkladu § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
3. Žalobce podotkl, že nepodání žádosti v šedesátidenní lhůtě od narození cizince není porušením povinnosti nezletilého cizince, ale jeho zákonného zástupce, jde přitom o přestupek, tj. porušení povinnosti nižší závažnosti, které je méně společensky škodlivé a bez citelného dopadu na veřejný zájem. Naopak pro nezletilého cizince by nemožnost podat předmětnou žádost znamenalo zásah do jeho práv na rodinný a soukromý život, který není přiměřený okolnostem. Dle žalobce nelze akceptovat, aby zmeškání uvedené lhůty znamenalo nutnost území České republiky opustit a žádost podat ve státě, kde nezletilý dosud nikdy nepobýval, a to navíc za situace, kdy je nutnost pobytu na území České republiky zřejmá a veřejný zájem na takovém postupu zanedbatelný, neboť nemůže obstát v konfrontaci s právy dítěte a jeho rodičů vyplývajících z Listiny základních práv a svobod a mezinárodních dokumentů o ochraně základních práv a svobod. Nemožnost podat žádost by popírala princip demokratického právního řádu a fakticky by byla zbytečným, nehospodárným, formalistickým a nepřiměřeným postihem nezletilého a jeho rodičů. Dle žalobce je nepřipustné, aby správní orgány v obdobných případech aplikovaly

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

§ 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců bez toho, aniž by se zabývaly konkrétními okolnostmi případu, zejména posouzením přiměřenosti dopadů takového rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Princip přiměřenosti je přitom nutné zohlednit i v rozměru garance základních práv a svobod, která vyplývají z mezinárodních dohod, jež mají ve smyslu § 2 správního řádu aplikační přednost před zákonem. Žalobce uvedl, že žalovaný k otázce přiměřenosti neuvedl nic, přestože mu muselo být zřejmé, že napadeným rozhodnutím může být zasaženo do soukromého a rodinného života účastníka řízení. K povinnosti správních orgánů zabývat se přiměřeností dopadů rozhodnutí žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, sp. zn. 7 As 142/2011.

4. Žalobce poukázal na skutečnost, že i kdyby jako nezletilý podal svou žádost v době, kdy k tomu nebyl oprávněn, bylo by nutno s ohledem na okolnosti případu a dopady do jeho soukromého a rodinného života zvažovat prominutí zmeškání lhůty. K vyvážení veřejného zájmu přitom postačí postihnout rodiče pokutou za spáchaný přestupek, zastavení řízení proto nemá žádné opodstatnění. Zdůraznil, že v důsledku nefunkčního systému Visapoint, který ani podání žádosti negarantuje, by jeho rodina musela za vynaložení značných finančních prostředků vycestovat do státu původu, což by nebylo logické, rozumné a ani ve veřejném zájmu. Napadené rozhodnutí považoval žalobce na základě výše uvedených důvodů za nezákonné, formalistické a nepřiměřené. Žalobce dále namítal, že žalovaný opomenul vypořádat jeho odvolací námitky, pokud jde o posuzování přiměřenosti rozhodnutí a tvrzení, že prvostupňové rozhodnutí je přepjaté a neúčelně formalistické. Žalobou napadené rozhodnutí tudíž považoval za nepřezkoumatelné.
5. V souvislosti s povinností posuzovat přiměřenost správního rozhodnutí žalobce odkázal na § 2 odst. 3 správního řádu a též na ústavně zakotvený princip proporcionality, přičemž uvedl, že při aplikaci zákona je vždy třeba šetřit povahu a smysl zákonných ustanovení. Poukázal na obtíže s podáním žádosti v jeho domovském státě, když registrace termínu na ambasádě prostřednictvím předmětného systému Visapoint ve Vietnamu je téměř nemožná. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2016, sp. zn. 2 Azs 128/2016. Ačkoliv se postup správního orgánu může jevit jako formálně správný, je zcela v rozporu s pravidly postupu správních orgánů a jeví znaky nepřipustného a neúčelného formalismu, neboť je nelogicky a nevhodně trváno na tom, aby žalobce narozený v České republice za účelem podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu cestoval do Vietnamu. Ohledně správného přístupu správních orgánů a aplikace zákona žalobce odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96, a ze dne 3. 2. 1999, sp. zn. Pl. ÚS 19/98, v nichž Ústavní soud konstatoval, že nelze tolerovat orgánům veřejné moci, a především obecným soudům, formalistický přístup za použití sofistikovaného odůvodňování zřejmě nespravedlnosti. K přístupu spočívajícímu v tzv. přepjatém formalismu žalobce odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, sp. zn. 5 Afs 16/2003. Žalobce též namítal, že napadené rozhodnutí vzhledem k výše uvedeným dopadům do jeho života a života jeho rodiny je v rozporu s principy materiálně právního státu a je nutné je označit za zjevně nespravedlivé. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015, sp. zn. 1 Azs 174/2014.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Uvedl, že napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky na odůvodnění rozhodnutí dle § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přezkoumatelným způsobem zdůvodnil, jak se vypořádal s námitkami žalobce a z jakých důvodů je považoval za mylné či nerozhodné, přičemž uvedl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a výkladu právních předpisů. Z uvedených důvodů byl žalovaný přesvědčen, že žádost žalobce byla posouzena správně a v souladu se zákonem. Setrval na svém názoru, že zákonný zástupce žalobce měl za žalobce žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podat v zákonem stanovené lhůtě šedesáti dnů. Žalovaný upozornil, že zákonný zástupce žalobce byl dle § 88 odst. 4 zákona o pobytu cizinců povinen existenci důvodu na jeho vůli nezávislých neprodleně oznámit Ministerstvu vnitra, což však neučinil.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
9. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, kterou žalobce spatřoval ve skutečnosti, že se žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami týkajícími se absence posouzení přiměřenosti rozhodnutí, a v tom, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo přepjaté a neúčelně formalistické. Tyto námitky neshledal soud důvodnými. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že v případě zastavení řízení dle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců nemají správní orgány povinnost zabývat se dopadem takového rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života žalobce, neboť jim to zákon v tomto případě ani neumožňuje. Pokud jde o námitku přepjatého formalismu, žalovaný na ni reagoval odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2016, č. j. 2 Azs 73/2016-25, který ve skutkově a právně obdobné věci shledal úpravu obsaženou v § 88 zákona o pobytu cizinců s ohledem na její účel a smysl zcela legitimní. Soud je tedy toho názoru, že žalovaný s uvedenými odvolacími námitkami žalobce vypořádal a vysvětlil, proč je nepovažuje za důvodné.
11. Před vypořádáním dalších žalobních námitek soud konstatuje, že mezi účastníky nebylo sporu o tom, že rodiče žalobce, kteří v České republice pobývali na základě povolení k Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

trvalému pobytu, podali za žalobce žádost o udělení povolení k trvalému pobytu dne 14. 6. 2016, tedy až po uplynutí lhůty stanovené v § 88 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. U žádosti žalobce bylo jako účel pobytu uvedeno „sloučení rodiny“. K žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu byl doložen přípis, v němž bylo konstatováno, že rodiče nezletilého žalobce z nevědomosti zmeškali lhůtu šedesáti dnů, ve které měli žádost o povolení trvalého pobytu podat, neboť se domnívali, že lhůta je devadesát dnů, a po marném uplynutí lhůty již nevěděli, jak situaci řešit.

12. Podle § 88 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, „[n]arodí-li se cizinec na území, považuje se jeho pobyt na tomto území po dobu pobytu jeho zákonného zástupce, nejdéle však po dobu 60 dnů ode dne narození, za přechodný, není-li dále stanoveno jinak.“ Podle odstavce 3 věty první téhož ustanovení, „[p]obývá-li zákonný zástupce narozeného cizince na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu, je povinen v době podle odstavce 1 podat za narozeného cizince žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, nebo o udělení povolení k trvalému pobytu.“ Podle odstavce 4 téhož ustanovení „[d]oba podle odstavce 1 se považuje za prodlouženou, pokud podání žádosti v této době zabránily důvody na vůli cizince nezávislé, do doby, než tyto důvody pominou. Cizinec je povinen důvody podle věty první neprodleně oznámit policii, pobývá-li na území na krátkodobé vízum, nebo ministerstvu, pobývá-li na území na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu.“
13. Soud poukazuje na závěry svého rozsudku ze dne 16. 2. 2015, č. j. 15 A 90/2013-52, www.nssoud.cz, v němž dospěl k závěru, že „zmíněné ustanovení § 88 zákona neupravuje způsob rozhodnutí o žádosti. Pro případ cizince narozeného na území České republiky, jehož zákonný zástupce pobývá na území na základě povolení k trvalému pobytu a podá v souladu s § 88 odst. 3 zákona za narozeného cizince žádost o udělení povolení k trvalému pobytu, je způsob rozhodnutí o žádosti stanoven v § 66 odst. 1 písm. d) zákona [...] Správní orgány proto postupovaly správně, pokud žádost žalobkyně posuzovaly podle § 88 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 66 odst. 1 písm. d) téhož zákona. Soud k tomu doplňuje, že podle důvodové zprávy k zákonu o pobytu cizinců slouží ustanovení § 88 zákona především k tomu, aby měl cizinec, který se narodil na území České republiky, zákonem dočasně upraven pobyt již od okamžiku narození. Hlavním smyslem úpravy pobytu cizince narozeného na území je tudíž jeho ochrana spočívající v tom, že automaticky získává přechodný pobyt po dobu pobytu jeho zákonného zástupce, nejdéle na dobu šedesáti dnů od narození (§ 88 odst. 1 zákona). Cizinec narozený na území, jehož zákonný zástupce zde má trvalý pobyt, dále získává tu výhodu, že v případě podání žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu se pobyt cizince narozeného na území považuje za pobyt trvalý od okamžiku narození do právní moci rozhodnutí o této žádosti (§ 88 odst. 3 věta druhá zákona). To znamená, že pokud správní orgán žádosti vyhoví, hledí se na cizince narozeného na území tak, že měl na území trvalý pobyt již od narození.“ Rovněž Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 22. 5. 2018, č. j. 8 A 6/2015-45, publ. pod č. 3772/2018 Sb. NSS, www.nssoud.cz, konstatoval, že „[n]arození dítěte na území České republiky (§ 88 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky) nepředstavuje zvláštní důvod pro vydání pobytového oprávnění tomuto dítěti.“ Soud shora citované závěry zdejšího soudu a Městského soudu v Praze sdílí a nemá důvod se od nich jakkoli odchýlit. Soud proto shrnuje, že správní orgány nijak nepochybily, pokud žádost žalobce posuzovaly podle § 88 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 66 odst. 1 písm. d) téhož zákona. Námitka žalobce, že podal žádost dle § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, která nemá nic společného s žádostí o povolení k trvalému pobytu dle § 66 odst. 1 písm. d) stejného zákona, je tudíž nedůvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

14. Soud dále uvádí, že smyslem citovaných zákonných ustanovení je nepochybně to, aby byla zákonným zástupcům právě narozeného cizince poskytnuta přiměřená lhůta k učinění potřebných administrativních kroků k legalizaci pobytu jejich dítěte na území České republiky, tj. státu, kde oni sami v době narození legálně pobývají. Šedesátidenní lhůta plně reflektuje případnou dobu strávenou v porodnici, popř. dobu „na zotavení“, jakož i to, že po zákonných zástupcích nelze spravedlivě požadovat, aby jejich první kroky ihned po narození dítěte směřovaly k příslušnému správnímu orgánu. Za účelem zamezení nežádoucímu jevu, kdy by se na narozené dítě nahlíželo jako na neoprávněně pobývajícího cizince, formuluje zákonodárce fikci přechodného pobytu (a pro některé případy fikci trvalého pobytu).
15. Soud akcentuje skutečnost, že zákonní zástupci za žalobce podali žádost o vydání povolení k trvalému pobytu až rok po jeho narození. Rodiče žalobce odůvodnili podání žádosti po takové době tím, že se domnívali, že lhůta pro podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu nezletilého cizince narozeného na území České republiky je devadesátidenní, a po marném uplynutí šedesátidenní lhůty již nevěděli jak situaci řešit; toto tvrzení zákonných zástupců žalobce nelze považovat za relevantní důvody nezávislé na vůli cizince, které mu zabránily v podání žádosti ve lhůtě podle § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
16. Pro žalobce je však významné to, že povolení k trvalému pobytu nyní může získat právě v řízení podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců z důvodu soužití se svými rodiči, kteří mají uděleno povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Rodiče žalobce jakožto jeho zákonní zástupci mohou podat jeho jménem žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců za účelem společného soužití rodiny, a to na zastupitelském úřadě (§ 69 zákona o pobytu cizinců). V případě, že by žalobci byl vydán výjezdní příkaz, který je druhem oprávnění k přechodnému pobytu [§ 17 písm. d) zákona o pobytu cizinců], lze takovou žádost podat též u správního orgánu I. stupně.
17. Žalobce dále vznesl námitku týkající se nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí správních orgánů do jeho soukromého a rodinného života. Přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce nemohla být v dané věci řešena, neboť řízení bylo zastaveno a o žádosti žalobce nebylo meritorně rozhodováno. Proto správní orgány postupovaly v souladu se zákonem o pobytu cizinců, pokud se nezabývaly věcnou stránkou dané žádosti, tedy ani případnými dopady zastavení řízení do soukromého a rodinného života žalobce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015-27, nebo ze dne 16. 8. 2016, č. j. 1 Azs 108/2016-41, www.nssoud.cz).
18. Pro projednávanou věc je zcela irrelevantní, že je v zákoně o pobytu cizinců stanovena možnost postihnout cizince za přestupek, jestliže jako zákonný zástupce cizince narozeného na území nesplní povinnost podle § 88 odst. 2 nebo 3 zákona o pobytu cizinců. Případné postižení cizince za spáchání daného přestupku totiž nemá žádnou spojitost s vlastním projednáním a posouzením žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu a hodnocením toho, zda tato žádost byla, nebo nebyla podána ve lhůtě dle § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
19. Soud uzavírá, že neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí odporovalo § 2 odst. 3 a 4, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu nebo že by žalobou napadené rozhodnutí jevilo znaky nepřipustného a neúčelného formalismu. S ohledem na výše uvedené soud žalobu vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

20. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 26. listopadu 2019

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.